

Віталія Бабушак

Життя проходить, наче спалах

На пам'ять про загиблих в Іранській трагедії

Упав клубок.
Напнулась пряжа, і життя
Обрізав бог.
Сердець спинилося биття.
Крізь сіроту
Летить пухнастий білий сніг
У пустоту.
Буття скінчився вічний біг.
На серце ліг
Журби скаженої тягар.
Злетіли душі аж до хмар.
Лиш чистий сніг
Нечисту землю покривав.
Такий закон.
Харон ховав в капшук навлон.
Дзвеніло срібло у руці.
Сльоза котилась по щоці,
І Лети смак на язиці.
Забулось все.
Відшвартував човна Харон,
Ворота широко відкрив для всіх Аїд.
Пішли у брід.
Це був останній їх політ.
Вічнозелений кипарис
Вечірній бриз
І довгий сон.

* * *

Розбите серце не болить.
Його нема.
Холодні пальці на вікні.
Прийшла зима.
Високе небо і блакить,
Безмежна даль.
Лиш тільки мить –
І тіло спить.
Хтось скаже, більше не болить.
Та кожну мить
Моя печаль,
У душу впившись, наче сталь,
Ятрить цей жаль.
Проходить час,
Лікує нас.
І горе втрат іде на пас.
Його давно уже нема.
Та крізь решітку на вікні
Ще часом мариться мені,
Але дарма.
Тепер сама.
Десь люто віхола гуде,
Що милий більше не прийде...
Хурделить, кажучи мені,
Сама зима.
Живи сама.

* * *

Як тисячі ножів, впиваються слова,
Пронизуючи все в людині аж до дна.
Вражають і печуть, породжують дива.
У них горить вогонь і скрита таєна.

Я знаю їх межу, за нею пустота.
Я знаю їх ціну і їх невідворотність.

Із них все почалось, коли його вуста
Вдихнули гірсть життя в пустотність.

Я знаю їх снагу, спостерігав запал,
Я бачив, як вони зціляли та крушили.
У слів бува лице. У них бува оскал.
Нема в них вороття й нема могили.

Як тільки їх сказав – вони уже чужі.
Ти їм не посідач, а той, хто дав їм волі.
І може, з твоїх уст злетять різкі ножі,
Або посадиш сад на вигорілім полі.

* * *

Життя проходить, наче спалах,
Не зупинити й не зійти.
В тісних парадних і вокзалах
Силкуємось мету знайти.

Серед любові і безчинства,
Де кожен крок за майбуття,
Лишень ідея материнства
Вартує нашого життя.

* * *

Німота і ніщо не бентежить,
Тихий щебіт птахів за вікном.
Світло тіні на стінах мережить
Вітер грається білим сукном.

* * *

Я стомилась тримати слово за стіною зубів,
Усміхатись на виклик публіки, коли серце пусте.

Брак любові переріс у невпевненість у собі,
Страхом став перед світом, що з'їв все святе.

Не безгрішна мадонна я, і душа – усе, що у мене є.
І мабуть, як помру – нічого не лишу вже по собі.
Сльози, сміх, біль, що була в житті, – це усе мое
Те, що не дає опустити завчасно руки слабі.

І коли світ стихне кругом, а вітер прошепче моє ім'я,
Коли пустить нові бруньки побитий громом клен,
Остаточо здамся тобі. І тоді хай несе мене течія
В ті краї, де усі свої, де не судять з лиця і нема імен.

* * *

Здається так завжди було,
Шляхом стікав талий сніг,
Співали птахи, все цвіло
З-попід стріх доносився сміх.

Небо було голубим, як вода у ставку,
Краплі дощу віщували нам урожай.
Розростались півонії в бабинім квітнику,
І природа шептала людині: «кохай».

Здається, я завжди хотіла торкнутися твоїх губ,
Пригорнутись й розтанути, наче перший сніг.
Провести по щоці, пригладити чорний чуб
І упасти додолу, як падає дощ до ніг.

Здається, так завжди було, тільки ти не зчитав мене.
Полохливий погляд, що ковзав тобою, як діти катком.
Любов, що ховалась, як озеро на «сніданку» Мане.
І я згоріла поліном, зализаним полум'я язиком.

* * *

Я не буду брехати, вдавати, що я герой.
Я щоки б не підклав, при нагоді ударю сам.
Я шерифом не був, максимально якийсь ковбой,
Що ховався від пуль, кохання й сердечних драм.

Я останній такий, що невпевненість їсть, як хліб.
Переповнений біллю і відчаєм по вінець.
У душі моїй темно, здається, що я осліп,
І спиняється серце, щоб стрітити цей кінець.

Я не хочу брехати, себе не обдуриш, ні.
І кохання могло б врятувати, але мій час
Молоком збіг на дуже великім вогні,
І вогонь, що залитий ним, невдовзі погас.

Я хотів підійти, та чекав на потрібну мить,
Я тобі не писав листів й не впадав до ніг,
Я брехав сам собі, що минуле уже не болить.
Я не крайній такий, що сказати люблю не зміг.

* * *

Коли сонце заходить і виють шалені вітри,
Наскрізь душу морозить, серце самотнє щемить,
Хочу крикнути, мамо, мене звідсіля забери,
А натомість лиш вітер реве та кричить.

Обсипається листя із крон поржавілих дубів,
І зелена трава жовтіє і в'яне від тої навали.
А десь там, за високим хребтом із горбів,
Над гірською рікою лунають рідні цимбали.

Очі стиснувши міцно, я бачу зелені поля,
І усмішку твою, що зігріє, як ватра вночі.
Ти далеко від мене, моє дороге янголя,
А тут вітер реве, і немає зірок уночі.

* * *

Солодким медом тік солодкий день.
Предвічний дуб хилив сторічні віти,
І жолуді стрибали до кишень,
Сміялось небо, гомоніли діти.
Трава суха шуміла вдалині,
Вертались грибарі назад до хати,
Картоплю смажив дідо на вогні,
Хотілось жити, вірити, кохати.
Землею пахли грядки і квітник,
Бабуся поралася біля худобини.
На тин повісив дрантя робітник,
А сам сидів під кроною калини.
Грайливий пес зривався із шнурка,
Ганяв курей, качок і бабу Олю.
Допоки сильна татова рука
Знов не припне бешкетника в неволю.
І капав дощ, стікав по стрісі вниз,
Попереду було ще так багато!
Тоді не знали ми, що час, як хмиз,
Згорить нараз, так й не нагрівши хату.

* * *

Інакше не можу, а те, що є, – все не те.
Твої ніжні руки викручують моє нутро,
Усе, що не скажеш, для мене майже святе,
Читаю тебе наче книгу, дорогою у метро.

Твої упередження зв'язують мої вуста,
Виписую фрази з старих невідомих пісень.
А потім, як хлопчик, пишу тобі цього листа,
Про те, що кохаю, і кличу збирати вишень.

Узявши пакет, крокуєш мовчки у сад.
Там раптом повіриш, але не покажеш мені,
А вечором вдвох приготуємо мармелад,
І будем лічити зірки у відкритім вікні.

А поки можеш крутити носом й казати ні,
Я не спішу, я умію чекати, і не відступлю,
Допоки ти змиришся з долею на однині,
Щоб тихо на вушко шепнути – люблю.

* * *

Скажи, вже останній сніг розтав у Карпатах?
Прилетіли лелеки, гніздо заплели на стрісі?
Я сто років не чув балачок українських в хаті
І не бачив, як проліски й інше цвітуть у лісі.

Мабуть смішно, якщо хочеш – посмійся з мене,
Але я вечорами, дивлячись крізь вікно на зорі,
Згадую потяг на Львів, горілку, сало студене,
Старі скрипучі вагони та запах літа на дворі.

Вузькі і тверді лежанки – тут таких не буває.
Тут стелять м'яко, та спить мені не дуже.
І хоча вечорами соловей теж співанок співає,
Та до тих співанок мені якось зовсім байдуже.

Я не знаю, чому всі товкмачать, що тут так чудово,
І тікають із рідної хати, а та бур'яном заростає.
Добре всюди по-своєму, а щастя таке – тимчасове.
Його треба ліпити руками, за парканом воно не літає.

Засадити городи? На базарі розсаду уже купили?
Як там вишні, добре цвіли, варення буде на зиму?
Ми сьогодні сиділи вдома. Від обіду вікна мили –
В ніч лічитиму зорі. Знову згадаю дім – нині озиму,
Що вмиває листя у ранковій росі прозорій.

